

MÉREGTELENÍTŐ

2015.07.szám

KEDVES OLVASÓ!

Nem a nyaradat akarom elrontani ezzel a levéllel. Éppen hogy a jövő gondjaira, veszedelmeire való felkészülés céljából írok, és nagyon szeretném, ha nem lapoznál gyorsan tovább. Mert hiába nem veszünk tudomást a mai világ betegségeiről, azok vannak, gyors ütemben, biztosan haladnak előre, ki tudja, milyen végkifejlettel. De nem hiszek a fátumban. Mi mindnyájan tehetünk a sorsunkért, jó és rossz értelemben egyaránt. És tennünk is kell!!!

Nos, ha Te is olvasod a híreket, rendelkezel internettel, kapsz olyan leveleket, amiktől görcsbe rándul a gyomrod, akkor ne az internetet kapcsold ki, ne menekülj el a valóság elől, hanem vedd fel a harcot a ROSSZ ellen!

Ugyan, hogy is tehetnék én bármit a mai európai és világgazdasági, világpolitikai válsággal szemben? Én is ezt kérdezem magamtól hetek óta.

Ma reggel Jónás könyvének soraival szólított meg Babits Mihály, aki szintén „oly korban élt a földön”, mint Radnóti, vagy mi magunk is. „Mikor az ember úgy elaljasult, hogy önként, kéjjel ölt...”

Jónásnak Ninivében hirdetnie kellett, hogy még negyven nap, és elpusztul Ninive. De a ninivei emberek meghallották a fenyegetettség szavát, és magukba szálltak. A Jó mellett foglaltak állást. És hittek abban, hogy van, Aki megakadályozhatja a pusztulást.

Tudom, már a könyöködön jön ki, annyiszor citáltam Illyés Gyula szavait az Éden elvesztése oratóriumából. Most is Eléd teszem, hogy lásd, halld és hidd, amit a költő mond.

Ez egyértelmű felhívás: a magam kicsi világában kell küzdeni a Rossz ellen, a Jó oldalán. Mi az, ami engem mindig legyőz? Mi az a Rossz, amivel szemben tunyán megadom magam, és hagyom őt győzni? Mindnyájan kapásból tudjuk azt a néhány alappontot, ahol gyengék vagyunk. És hány helyzetet hagyok ki a lehetséges Jó oldalán? És kérem-e Őt, aki megígérte, hogy segít?

Erre a harcra hívlak ma, kedves Olvasó. Mert hiszem azt, hogy a harcunk nem haszontalan. Hiszem azt, hogy ha erőnk megfeszítésével és Isten segítségével küzdünk önmagunkban és kis világunkban a Gonoszság erőivel szemben, akkor történelmet is fordíthatunk. Mert Isten mindig a Jó oldalán áll, tehát egy csapatban vagyunk. S ha kevesen vagyunk, és nem győzünk, a harcunk akkor sem haszontalan. Nem gyomorfekélyt kaptunk a szorongástól, hanem megizmosodtunk a hitben, a küzdelemben, a reménykedésben.

Hát Olvasó, harcra fel! Csak magadban írd alá ezt a felhívást, kötelezd el Magad a Jó oldalon tevőlegesen is, elméletileg is!

!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!

Illyés Gyula: Az éden elvesztése (részlet)

Ósidők óta kísértette az emberi hiedelmet, hogy nem egy Isten van, hanem kettő: egy jó és egy rossz, és azok viadala dönti el a világ dolgát, de **aszerint, hogy mi melyikük táborába állunk.** Istenek nem élnek, de a táborok állnak, s a küzdelem egyre keserűbb, s a legnagyobbak is azt mondják, döntőre kerülhet. Mégpedig épp a rossz felé most.

- És mi fordíthatunk rajta? Mi, méhek a sasok csatáján?

- Te, egyszerű baka, nem lőhetsz oda, ahol az ellenség vezérkara fészkel, tüzérségével sem versenyezhetsz. De nem igaz, hogy nem Te voltál, egyszerű gyalogos a legfontosabb minden kor minden hadjáratában. Az vagy ma is. Mi volt épp a legutolsó háború tapasztalata? Hogy mindenki, mindenki, de mindenki hadviselő. Hogy tehát nem harcolhatsz, az a gyávaság szava. Hogy harcod úgyis hasztalan, ez meg a kihívás szava, az emeletes gyávaságé. **Kettőt sem kell lépnünk, s az a rossz, az ő ellenség ott van. Hogy legyűrjük! Hogy emelkedjünk!**

Ahol egy hibát megszüntetünk, az egy lépcsőfok.

Ahol egy jajt elnémítunk, egy lépcsőfok.

Ahol egy ártalmas, hazug hangot leintünk, tíz lépcsőfok.

Ahol egy tévedésünket beismerjük, két lépcsőfok.

Ahol egy hatalmaskodót, istállóban bár, de rendre intünk, egy lépcsőfok.

Ahol egy rendre intést fegyelmezetten elfogadunk, öt lépcsőfok.

Ahol rendre intés nélkül tesszük a jó rendet, tíz lépcsőfok.

Ahol egy éhes szájat megcsitítunk, az is nagy lépcsőfok. A borjú, a kismalac szája megcsitítása is lépcsőfok. De még a virágé, fáé, a búzáé, a gépé is. Egy rété! Egy csecsemőt kézbe venni, anyjának szépet mondani, leánynak udvarolni, fiúnak visszabiccenteni, minden, ami a világnak valahol örömet ad, a csók, ami addig nem volt, a gyermek, aki most lett, lépcsőfok mind, mind fölfelé. **Igen, innen is torkon érhetjük a rosszat, ráuszíthatjuk a jót.** Üthetjük, ránthatjuk, gáncsolhatjuk, taposhatjuk a jobbal. És a még jobbal!

- Fölérhetünk hát mégis azokba a sziklafészkekbe, ahol ükanyáink sárkányt gyanítottak, de ahol ma sárkánynál is iszonyúbb erő lakik?

- Fölérhetünk.

- Apránként?

- Vagy még aprózottabban. De akár nagyobbra is.

- Mikorra?

- Azt nem tudom.

- Nem? A legfontosabbat?

- A legfontosabbat, azt tudom!

- Micsodát?

- Azt, hogy mikor indulhatunk.

- Mikor?

- Helyből. Azonnal.

- Innen?

- Ti csakis innen. ...Ezeken a lépcsőfokokon. Ha elmosolyodtok a tanácson, az is egy lépcsőfok. Ha elgondolkodtok rajta, két lépcsőfok. Ha csak egy szó, **egy szépen és okosan, előrelátással kimondott emberi szó erejéig valóra váltjátok**, húsz lépcsőfok. De fő, hogy jókedvűen. Nem csak tiszta ésszel és szívvel, hanem mosolygó, tiszta arccal is. A Halál a legerősebb ellenségének a vidámságot érzi. Ezt a **vérebet** csak egy riasztja meg: ha a szemébe nevensz!

A címlapon nem gondtalan kirándulók láthatók, hanem a zöld határon kémlelő bevándorlók. Minden tudatosan élő ember kémleli ma a valóságot, a veszélyeket, a megoldásokat a menekültügy kapcsán.

Érdemes elgondolkodni, vajon hogy uralkodott el egykor az emberiségen a fasizmus rettenetes eszméje? Hol voltak akkor a józan gondolkodású emberek, a jó emberek? Tudták egyáltalán, hogy mi készült? Vagy csak féltek és hallgattak? Most is forrong, készül egy másfajta veszedelem. Hajlandók vagyunk meglátni, meghallani? Vagy homokban a fejünk, és félelmünkben inkább csak éljük vakon a hétköznapi életünket?

Nagyon tiszteletre méltó a mai világban Ferenc pápa, az Ő véleménye prioritást élvez. És természetesen igaza van, hogy egyetlen ember sem halhat éhen, ha tudunk neki segíteni. És kötelességünk megtenni. Jézusnak az Utolsó Ítéletről mondott szavai nagyon nyomatékosak: „...vándor voltam és befogadtatok.” / vagy nem../

*De érdekes Henri Boulad jezsuita interjúja a rádióban – széles látókör, saját tapasztalat van a szavai mögött. /Youtubeon meghallhatod./ Már sejteni lehet, mi mozgatja, vagy kik mozgatják ezt a világot átrendező népvándorlást. Hogy kiknek az érdeke, amit történik. De megállítható-e valahogy?? Mi lesz a régeből kiszakadt, de új hazát, otthont nem találó számtalan szétesett családdal? Nekik, a menekülőknek egyáltalán nincs semmijük, csak az életük. Ők **csak** azzal törődnek. A mi életünk, értékeink őket nyilván hidegen hagyják! Így aztán félelmetessé is válhat a jelenlétük.*

Keresztény emberként nem mondhatjuk, hogy nem segítünk, lesz Velük, ami lesz. De a saját népünk, sorsunk, Európa sorsa rajtunk is múlik! Fontos, hogy okosak is legyünk, ne csak galamb-szelídek.

*Nézzük, mit mond minderről **Böjte Csaba**:*

„Legyen kerítés, de jó nagy kapuval” – így fogalmazott Böjte Csaba ferences szerzetes, a Dévai Szent Ferenc Alapítvány vezetője a menekültek kérdésében. (jun.25-én a Heti Válasz c. lapban olvasható)

Csaba testvér elmondta: „Napjainkban a legnagyobb kérdés, hogy kerítést építve elzárkózzunk, vagy nyissunk a bevándorlók felé. Nos, népünket az tette naggyá, hogy mertünk befogadók lenni. Árpád vezér nem egy homogén társaságot ültetett közös asztalhoz, hiszen akkor nem is kellett volna vérszerződést kötni. Voltak itt szlávok, avarok, különféle magyar törzsek, talán mi, székelyek is jelen voltunk. Sokan netán nem is beszéltek magyarul, ennek ellenére összetartoztunk, és akkor még tudtuk, hogy együtt jobb lesz. Szent Lászlónak, Erdély védőszentjének volt akkora szíve, hogy befogadta a legyőzött kunokat, de még a horvát népet is – nehéz helyzet volt, a „befogadó igen” ugyanakkor gazdagabbá tette népünket is...

...Nem hiszem, hogy ebben a kérdésben nekem vagy az újságíróknak és olvasóknak kellene döntenie. Ha mertünk választani előljárókat, akkor ennek eldöntését bízunk rájuk.

Ahogy van felelős apaság, úgy van felelős befogadás is. A kormány tudja, hogy mekkora anyagi mozgástere van, hány embert tudunk befogadni. De azt is mondhatja például, hogy a szírekkel szeretne különösképpen együttműködni. S ha majd béke lesz, segítünk a szülőföldjüket rendbe hozni, s a menekülteknek hazaköltözni. Ki tudja, mikor kerül hasonló nehézségek elé a mi népünk, s akkor van egy jó szövetségünk.”

Csaba testvér elmondta azt is, lehet, hogy a jelenlegi helyzetben építene kerítést a magyar-szerb határon, „de jó nagy kaput tennék rá, hiszen tudatosan kell fogadni az érkező életeteket – mint ahogy a gyermeket is. Kell a kerítés, mert fel kell készülni a befogadással járó feladatokra. Görcsösen elzárkózni viszont nem szabad, de nem is lehet. ...Megvan a felső határa annak, amennyi növekedést még szeretettel, jósággal integrálni lehet... Tanácsot nem szeretnék adni, de azt hiszem, a kormánynak az volna a nagy feladata, hogy megnézzze, milyen munkát adhatunk a menekülteknek. Mert azt az egyszerű munkát, amit a szegény réteg el tud végezni, a nyugati világ kiszervezte Argentínába, Kínába, a Fülöp-szigetekre. A kereskedők a hasznot zsebre teszik, de a munka nélkül maradt emberrel nem törődnek.”

Böjte Csaba föltesztette a kérdést: „A történelem során mindig a belső bűnök bomlasztották szét a kultúrákat. Európát az itt élő megkeresztelt, de kapzsi, hitetlen, önző emberektől féltém. A kereszténységet nem kell féltetni, hiszen az evangélium választ ad alapvető létkérdéseinkre. Jézus Krisztus szétküldte apostolait a világba az evangélium jó hírével. Ha most a hitünk alapját feladjuk, akkor nem más veszi el a hitünket, hanem mi magunk mondunk le róla. ...Persze nem kell nyakló nélkül mindenkit befogadni, de mereven elzárkózni a befogadástól olyan, mintha egy fiatal pár azt mondaná: meddön akarjuk leélni az életünket. Az ilyen házasság érvénytelen.”

*****

Böjte Csaba ferences szerzetes, a Dévai Szent Ferenc Alapítvány alapítója kapta idén a Magyar Szabadságért díjat. A díjat június 27-én, szombaton a gödöllői Szentháromság-templomban adták át .

Gémesi György polgármester, a Magyar Szabadság Napja Alapítvány elnöke köszöntőjében kiemelte: a díjat mindig olyanok kapták, akik jelentősen hozzájárultak a magyar nemzet felemelkedéséhez, és megőrizték azt a szellemiséget, amelyet az ország örökségül kapott elődeitől. Koltay Gábor filmrendező, a kuratórium tagja Böjte Csabát méltatva mondta: ...sokak által elismert tevékenysége példa. Egy társadalmi-gazdasági feszültségekkel teli, átmeneti korban érkezik egy mély hitétől vezérelt, bátor ember, aki baráti kezet nyújt honfitársainak. Gondoskodik gyerekeikről, biztosítja a legelemibb létfeltételeket, jó szót, mosolyt, szeretetet nyújt a számkivetett emberpalántáknak. Nagy hatású életművének üzenete, hogy van remény, nincs leküzdhetetlen élethelyzet .”

Füle Lajos: Futás

Fut a gyermek a labda után
leszegett fejjel, tűzpirosan,
se lát, se hall, csak egyre rohan.
Guruló labda lett a világ,
szüntelen úzi, hajtja a vágy,
száz utcán, téren,
ezer veszélyen,
millió anyai kétségen át,
gyönyörű szépen
s balga-bután
fut a gyermek a labda után...

Fut az ember az élet után ...
Leszegett fejjel gyötri magát
kincseit egyszer csakhogy elérje,
kergeti álma, hajtja a vére.
Kenyér gurul a lába előtt,
vagyon gurul a vágya előtt,
hírnév, dicsőség álma előtt.
Rohan utánuk éveken át,
a fogyó úton, életen át,
száz utcán, téren,
ezer veszélyen,
millió isteni bánaton át, gyönyörű szépen
s balga-bután
fut az ember az élet után...

Fut az ISTEN az ember után,
mert mindent lát és szánja nagyon,
guruló szívét csakhogy elérje,
hogyan fut utána, hull bele vére!
Ott fut az utcán,
ott fut a téren,
egész világon,
sok ezer éven,
sok mérhetetlen,
megérthetetlen,
keresztre írott szenvedésen át,
hulló Igével, kiontott vérrel,
viszonzatlan,
mély szerelmével
fut az ISTEN az ember után ..

R.M.Rilke: ISTEN A HALLGATÁSBAN NYILVÁNUL MEG

Ha csak egyszer sikerülne igazán mély csendre lelni,
ha elcsitulna mindaz, ami közvetett, esetleges,
és körös-körül a kacagás megszűnne egy pillanatra,
ha az érzékek okozta surrogás nem akadályozná
oly nagyon a virrasztást, akkor
talán elérnék egy túlcsorduló, teljes gondolatban,
és nálam lehetnél egy mosolynyi időre,
hogyminden Életnek odaajándékozzalak,
köszönetképpen.

*

Ahogy a falakat, úgy rakjuk össze képeinket Rólad:
már ezer meg ezer fal áll körülötted.
Mert ájtatos kezeink akkor is elakadnak,
amikor a szívünk nyíltan lát Téged.

*

Mindazok, akik keresnek, megkísértenek Téged.
Akik pedig megtalálnak,
képekbe és rítusokba zárnak.

***

Jörg Zink: Hallgatni szeretnék

Hallgatni szeretnék, Uram, és
Terád várni.

Hallgatni szeretnék,
hogymegértsem mindazt,
ami a világban történik.

Hallgatni szeretnék,
hogymígy közel legyek a dolgokhoz,
valamennyi teremtményhez,
és halljam a hangjukat.

Hallgatni szeretnék,
hogymegtanuljam
megkülönböztetni
a Te szavadat az enyémtől.

Hallgatni szeretnék,
hogya sokféle hang közül
a Tiédet felismerjem.

Hallgatni szeretnék,
és csodálkozni azon,
hogyvanszámomra is egy szavad.

Uram, nem vagyok méltó,
hogmehozzám jöjj,
De szólj csak egy szót,
Ésmeggyógyul az én lelkem.

Igy jó élni!

"Gondolj arra, hogy meztelenül jöttél erre a világra és meztelenül térsz belőle vissza. Vendég vagy ezen a földön. Csak az a Tied, amit a bőröd alatt hoztál és elviszel. Gazdag, aki egészséges. Aki erős. Aki nem szorul másra. Aki föl tudja vágni a fáját, meg tudja főzni ételét, meg tudja vetni ágyát és jól alszik benne. Aki dolgozni tud, hogy legyen mit egyék, legyen ruhája, cipője és egy szobája, amit otthonának érez. Fája, amit fölapríthasson. Aki el tudja tartani a családját, étellel, ruhával, cipővel, s mindezt maga szerzi meg: az gazdag.

Örvendhet a napfénynek, a víznek, a szélnek, a virágoknak, örvendhet a családjának, a gyermekeinek és annak, hogy az ember él.

Ha van öröme az életben: gazdag. Ha nincsen öröme benne: szegény. Tanulj meg tehát örvendeni. És ismerd meg a vagyonodat, amit a bőröd alatt hordasz. Élj vele és általa, és főképpen: tanulj meg örvendeni! Vendég vagy a világban és ez a világ szép vendégfogadó. Van napsugara, vize, pillangója, madara. Van virága, rengeteg sok. Tanulj meg örvendeni nekik. Igyekezz törődni velük. Azzal, ami még a világ szépségéből csodálatosképpen megmaradt, az emberiség minden pusztításai mellett is.

Nem győzöm eleget mondani: tanulj meg örvendeni. Annak, hogy élsz.

S mert élsz: gazdag lehetsz." (Wass Albert - Te és a világ)

Pilinszky János Itt és most

A gyepet nézem, talán a gyepet.
Mozdul a fű. Szél vagy zápor talán,
vagy egyszerűen az, hogy létezel
mozdítja meg itt és most a világot.

Garai Gábor: Jókedvet adj

ennyi kell, semmi más

Jókedvet adj, és semmi mást, Uram!
A többivel megbirkózom magam.
Akkor a többi nem is érdekel,
szerencse, balsors, kudarc vagy siker.
Hadd mosolyogjak gondon és bajon,
nem kell más, csak ez az egy oltalom,
még magányom kiváltsága se kell,
sorsot cserélek, bárhol, bárkivel,
ha jókedvemből, önként tehetem;
s fölszabadít újra a fegyelem,
ha értelmét tudom és vállalom,
s nem páncélzat, de szárny a vállamon.
S hogy a holnap se legyen csupa gond,
de kezdődő és folytatódó bolond
kaland, mi egyszer véget ér ugyan –
ahhoz is csak jókedvet adj, Uram.

A néma hangszer.

A zene gyógyító erejének nemcsak orvosi, de spirituális vonatkozásai is léteznek. Debbie Danbrook (zenész, komponista), a University of Toronto előadója rendszerint az utcáról érkezőket is bevezeti a zene gyógyító, spirituális világába. Előadásainak középpontjában egy ősi japán fúvós hangszer, a bambuszból készült szakuhacsi áll. A hangszer telt, öblös, meleg, bűgő hangja segíti a relaxációt, és Danbrook tapasztalatai szerint használt már lámpaláz, asztma, gyomorbántalmak, hányinger és lelki zavarok ellen. Hogy a hangszer körül kialakult misztikumot tisztázzák, a bambusz-fuvolát műszeres vizsgálatnak is alávetették. Hangmintát vettek, aztán azok közvetlen - a pácienseken észlelhető - hatásait figyelték. A hangszer által kibocsátott frekvencia csökkentette a szívritmust, befolyással volt az agyhullámokra és lassította a légzést. Ily módon meditatív, sőt transz közeli állapotot is előidézhethet, immár bizonyítottan. A szakuhacsi mesterek szerint a hangszer megszólaltatásához hasonló spirituális erőnlét szükséges, mint amelyet az teremteni is képes. A hangszer egy olyan érzékeny instrumentum - vélik a nagymesterek -, amelyen keresztül minden érzelem, hangulatváltozás megmutatkozik oly módon, hogy az más és más hangon szólal meg, illetve más és más hangok távoznak belőle a játékos aktuális érzelmeitől függően. Előfordult már az is, hogy nyilvánosság előtt a hangszer kezelője képtelen volt - igaz, csak néhány másodpercig - akár egyetlen hangot is kicsalni a bambuszfuvolából...

Antanas A. Jonynas: Az enyém de a tied

Az én kezem de a te homlokod
az én szavam de a te hallgatásod
az én ágyam de a te éjszakád
az enyém de a tied

Garai Gábor: Június

Tudom, meghalnék idegenben:
ott még a fák sem ilyenek:
nem virít bodza a berekben,
akácok könnye nem pereg

nem részegít széna-illat,
nem villámfénnyel jön a nyár:
nem így táncol felhőn a csillag,
nem szédül az égtől a táj...

Meghalok itt is: - a gyönyörtől,
hogyan a repceföld színarany,
hogyan a lomb oly zöld, szinte tombol,
s a kőnek is illata van:

hogyan áll a búza nyers kalásza,
mintha virágot nemzene,
s e tájon az lel csak magára,
ki végleg egyesült vele.

Csuka Zoltán: Június

Édesen csurran a nyár a tájon,
mint cukordinnye, mézes a fény,
semmi se moccan, most nincs ami
fájjon,
duzzad az élet a föld kebelén.

Lány megy az úton, a válla
kigyullad,
pattan a lángja, s a rét peremén,
míg kaszája a rendben fullad,
lobbanó szemmel áll s ég a legény.

Mintha az élet most újra születne,
s percnyi se lenne mögötte a múlt,
s szállva is állna, keringve örökre
csillag, mely égve az égbe kihullt.

Áprily Lajos: Június 21.

Az esztendő ma átbillent az ormán
lejtője várja: nyári s őszi rét,
és lenn az őszi táj alatt, mogorván
komor vidék: a téli vaksötét.

De láttad-é, ha fogy homálya,
s újból emelkedőre hág?
Március és május csodája
s csodákon túl új csúcsa várja
s tágul élet, tágul világ

Dsida Jenő: Július

Itt járok a földeken, kedves.
A kalászkok megbókolnak előttem:
olyan hatalmas vagyok, olyan
bronzarany félisten, mikor rád gondolok.
Egyébként pedig költő, sétáló ember,
akire fény hull és sárgaméz-mosolygás.
Tehénkék. Pásztorok.
Nyári máglya. Búzamező.
Csöndesen feléd sóhajtom a búzavirágok kék szerelmét.
Harsányan feléd kiáltom a lobogó pipacsok vörös nászindulóját!

Páll Lajos: Július

Lézensz a nyár, álmodozik,
s a patak vize megszökik,
fehér lángba fagy az akác,
meg nem rezdül napokig.
Zsong a kékség, felhő gyűlne,
de széteszik, néhány foszlány
csak hogy legyen lobogónk is –
fönnakad Firtos tomácán.
És a kert, a varázsszőnyeg
úszik, lebeg, pillangók közt
most illan el az öröklét.
S mint aki már békét kötött,
lézensz a nyár, álmodozik,
feszült blúza szertepettan,
egy villanás, s feleletül
tollu szállong a magasban!

Juhász Gyula: Augusztus

Sötét szemem az éjbe réved
Köszöntelek, dús álmú élet!
Ott künn a rózsák násza van ma:
Az örök vágnak diadalma!

Az ég szerelme szerte árad,
Mámor ölébe hull a bánat
Halk dal száll, erőre kapva
És szilaján törtet az agyba.

S a szentiváni boldog éjjel
Szűz fátylát oldja, bontja széjjel
S én álmodom gyönyörűt, mélyet,
Felüled, Élet, Élet, Élet!!

Marschalkó Lajos: Nyári csillag

Olyan vagy, mint a nyári csillagok,
Ha minden utam, álmom itt hagyott
Szemedből gyúl rám tiszta égi fény
S vezet csillagként álmok éjjelén.

Olyan vagy, mint a nyári tiszta hold,
Mely sima tóra ámulni hajolt,
S mint hold a tóban, mely nem ver habot,
Lelkemben mindig arcod láthatod.

Fekete István - A vadgalamb

Csak az elmúlt gyermekéveknek voltak olyan ragyogó napjai, mint az a vasárnap. Éjjel esett az eső, a szőlőlugas levelein ezer vízcsepp szikrázott és a harangszó is olyan üdén hintázott a levegőben, mintha harmatban mosakodott volna.

Harmadik harangszó után már mindenki a helyén ült a templomban, a mise lassan csordogált a prédikáció felé, a maga ragyogó vasárnapi útján.

- Ne tegyétek azt másoknak, amit nem akartok, hogy nektek tegyenek - hangzott az intés a szószékről, és én ezen a nagyon öreg bölcsességen hosszan elgondolkoztam. Még otthon is eszembe jutott, amikor a szomszéd kutyáját oldalba dobtam. Nekem se esne jól, ha egy akkora kő csattanna a bordáimon... bár nem tudtam, hogy az állatokra is vonatkozik - e a példabeszéd.

A falon kalitka lógott s benne egy vadgalamb. Nem gerle, és nem örvös galamb, hanem igazi vadgalamb, melyik nagy fák odvában költ és úgy bűg, mint az orgona. Igen, tegnap még bűgött, de mára, mintha elfelejtette volna a dalt, ami a madarak imádsága. A bűgás egy nagy bükkfáról hallatszott, de aztán elhallgatott és Berta Jancsi azt mondta:

- Most bement a likba, ami a fán van, ha akarnám, meg is foghatnám...

Jancsinak nagy tisztelője voltam, mert hét országra szóló csibész volt és mellettem, mint "rossz szellem" működött, de azért erre azt mondtam, hogy: nem hiszem.

- Nem lehet azt a fát megmászni...

- Neem? Mit adsz, ha megfogom a madarat?

- Bicskát. Halas bicskát, de csak búcsúkor.

Jancsi egy kicsit latolgatta a búcsú távolságát, és a bicska valószínűségét, aztán mászni kezdett. Magam is jó famászó voltam abban az időben, de Jancsi barátom művész volt, aki úgy ment felfelé a fa síkos törzsén, mint a mezei poloska.

- Úgy is kirepül - gondoltam-, de a galamb nem repült ki. Talán fiai voltak, talán azt hitte, nem lehet benyúlni? Nem tudom. Reszkettem a madárért, hogy az enyém legyen és nagyot dobbant a szívem, amikor Jancsi benyúlt az odúba. - Megvan!

A galamb rémülten vergődött, aztán eltűnt barátom öblös ingében.

- A bicskának legyen karikája is, hogy madzagra kössem - egészítette ki Jancsi a megkötött üzletet. - Itt a madarad.

Boldog voltam. Kalitkába tettem, vizet adtam neki, és búzáat is - mi tagadás - a templomban is csak rá gondoltam. Örömöm aztán egyre csökkent és most csak néztem a kalitkában gubbasztó galambot, és szerettem volna, ha megszólal. De nem szólalt meg. Csak ült a kalitka rácsán túl, valami irtózatossá nézett. Addig néztem, míg elaludtam.

És álmomban bűgni kezdett, és előttem megjelent a táj, amit elvettem tőle. Az erdő, amely néma lett nélküle, a szikla, amely felett átszállt, a patak, ahová

inni járt, a ködös messzeség, ahová elrepült, a párás magasság, ahonnét mindent látott.

Panaszos siránkozása szinte fojtogatott. A kalitka rácsa, mintha megvastagodott volna és elzárta előlem a világot. Nem mehettem játszani, nem mehettem a mezőre, nem mehettem apámhoz, anyámhoz. Vergődtem a rács mögött és nem tudtam miért.

- Miért? - kiáltottam. - Miért?

Ekkor valaki megrázta a vállam.

- Rosszat álmodol, hogy úgy nyögsz?

- Igen - suttogtam, de álmomat hiába kérdezték.

- Elfelejtettem...

Másnap azonban hajnalban keltem, amikor még aludt a ház - csak a fecskék csiviteltek, áhítattal nézve a kelő napot. Odamentem a kalickához és kinyitottam ajtaját. - Eredj madár!

Néztem utána, míg csak láttam és a szívemben boldog, nagy sóhajtások születtek. Azóta vele repülök minden szabad madárral, azóta az én házamban nem volt rab madár és azóta: nem teszem mással azt, amit nem akarom, hogy velem tegyenek, mert emlékeim távoli, árnyékos erdejében ilyenkor szomorúan búgni kezd a vadgalamb.

***

Beney Zsuzsa: Emlékeink sorsa /Balassa Péternek/

Valójában emlékeinkért élünk. Minden nap, minden órában, másodpercben, a végtelen sok pillanatban, és e végtelenül sok pillanat végtelenül sok benyomásban úgy érezzük, hogy világban-létünk energiáit gyűjtjük. Számunkra ezt jelenti az én létezése: az, ami emlékké lesz, egyszerre idő és időtlenség, jelen, a jelen áttűnése a múltba, és még inkább a jövőbe: a megtörtént áttűnése az emlék jövőjébe. Az emlék nem tudat és nem is tudatos: mintha tudattalan anyag lenne, a létezés sűrű szövődése. Hatalmas, homorú tükrökkel gyűjtjük magunkba a világot, és egyszer csak kiderül, hogy a homorú gyűjtőlencsén nincs, és sohasem volt foncsor: a sima üveg lézersugarai tükrözték vissza önmagukat, csakis önmagukat, és a homorú edény üres. Most? Vagy mindig is az volt? Áthullott-e rajtuk a kép, a képek sokasága, vagy olyan sűrű konglomerátummá zsúfolódott, mely már átláthatatlan? Sűrű köd, alig-alig emelkedik ki belőle egy-egy részlet, egy mosoly, egy sírnak vagy egy felragyogó gyermekarcnak villanása, vagy egy-egy belénk hasító, megvilágosuló gondolat öröme, de az is lehet, hogy a csend egy pillanaté, az amúgy is láthatatlan elfogadás. Életünk egyik legnagyobb fájdalmát az emlék öntudatlansága és ez emléke-zés hiábavaló akarata közötti feszültség adja. Ez a feszültség végül széttépi a gyűjtőedény-lelket, kiharítja a formát és elárad a tőlünk már teljesen független létezésben, amit már nem érdemes, vagy nem is lehet valminek vagy semminek nevezni. Ez a nemlét, ami megmarad belőlünk.

TALLÓZÓ

Apácák a bordélyban címen riportban számol be a Népszabadság jun.9.-én arról, hogy a dél-spanyolországi Almeriában néhány bátor apáca éjszakánként felkerekedik, és végigjárja a város bordélyházait, hogy megmentse és védett házba vigye a bajba jutott prostituáltakat.

Nyilatkozik az újságnak a portugál Lucía, egyike annak a több tucat nőnek, akin a nővérek segítettek. Ma is tisztán emlékszik a napra, amikor először találkozott az apácákkal, és egyikük megfogta a kezét: évek óta nem ért hozzá senki pusztá kedvességéből. Lucía 2007-ben költözött Spanyolországba kamionosként dolgozó barátjával. Áldott állapotban volt, és a férfi megígérte, gondoskodik róla. Hamar kiderült azonban, hogy szerencsejáték-függő, és miután elgázolt egy embert, börtönbe zárták. Lucía magára maradt egy csecsemővel és a szintén Spanyolországban szerencsét próbáló édesanyjával. 2008 karácsonya előtt, amikor már nem tudott enni adni a lányának, jelentkezett egy bordélyban. Ötödik éve dolgozott prostituáltként, amikor a spanyol apácák megjelentek a bordélyházban, és magukkal vitték az általuk alapított védett házba. „Tudtam, hogy ha elszalasztom ezt a vonatot, akkor nem biztos, hogy lesz másik” – mondta Lucía.

María José Palomino apácákból és szociális munkásokból álló csapata tavaly harminc nőt mentett meg. A spanyol királyi család emberi jogi díjával is kitüntetett nők egyetlen dologra nem hajlandók: abortuszra nem kísérik el az érintetteket, a lehetőségekről azonban tájékoztatják őket.

Szegletkövek...címmel a Magyar Nemzetben jun.13-án Heidl György eszmetörténész, a Pécsi Tudományegyetem esztétika és kulturális tanulmányok tanszékének vezetője reagál arra, hogy Írországban a közelmúltban népszavazáson mondott igent az állampolgárok hatvan százaléka a homoszexuális párok házasságára. A professzor elmondta: „Vannak olyan teológusok, akik azzal tettek szert hírnévre, hogy megpróbálják teológiai érvekkel igazolni az úgynevezett melegházasságot. Végző soron azzal érvelnek, hogy a legtökéletesebb szeretetközösségben, minden szeretet ösképében és alapjában, a Szentháromságban nincsen nemi különbözőség, vagyis a házasság szeretetközösségének sem lényegi eleme a nemek különbsége.

A keresztény teológiát az különbözteti meg a filozófiai, a természettudományos vagy más egyéb megismeréstől, hogy alapelveit a Bibliából meríti, míg az említettek más axiómákból kiindulva tárnak fel igazságokat az emberi értelem megfelelő használatával. A teológia a Bibliából meríti ezt a gondolatot is, hogy Isten Egy és Három. Ha a kinyilatkoztatásból tudunk a Szentháromságról, az Atya, a Fiú és a Szentlélek szeretetközösségéről, akkor ugyanezen kinyilatkoztatásból egyértelmű tanítást kapunk arról is, hogy mi a házasság teológiai értelemben, s hogy igen mély analógia van az első emberpár, a férj és a feleség és Krisztus és az egyház kapcsolatában.

A Szentírás, különösen az Újszövetség világos tanítást ad arról, hogy mi fér bele a házasság fogalmába és mi nem. Nem melleleg igen kemény szavakkal, következetesen elítéli az azonos nemű személyek között létesített szexuális kapcsolatot is. A meglegházasságot támogató katolikusok túlnyomó többsége persze nem foglalkozik a teológiai érvekkel. Általában azt fogalmazzák meg, hogy ha két azonos nemű ember szereti egymást, szilárd életközösségben él, és ezt hivatalosan kinyilvánítja, akkor miért ne illethetnék meg őket ugyanazok a jogok, mint másokat, beleértve a gyermek örökbefogadását és nevelését. Ez látszólag nagyon barátságos és humánus elgondolás. A többség leragad itt, nem gondolja tovább a következményeket, például az érintett gyermekek jogaival érdemben nem foglalkozik. Jobban szeretjük, ha toleránsnak tartanak minket, mint ha kirekesztőnek. Könnyen belefuthatunk ilyen csapdába, különösen, ha nincs valódi ismeretünk sem az adott témáról, sem saját egyházunk vonatkozó tanításairól.”

A szentszéki ENSZ-megfigyelő szót emelt a menekültek befogadásáért – írta a Magyar Kurír 2015. június 17-én. „Európa dolgozzon ki megfelelő stratégiákat, és nyissa meg kapuit a bevándorlók előtt, ne hagyja magát az irracionális populista nyomástól befolyásolni” – kérte hétfőn a Szentszék nevében Silvano Tomasi érsek, genfi ENSZ-képviselő az emberi jogokról tartott ENSZ-tanácskozáson.

Az érsek az öreg kontinensen az elsősorban az olasz partokra tömegével érkező bevándorlók visszautasítása ellen lépett fel. Elmondta, hogy év eleje óta legalább 1800 migráns lelta halálát a Földközi-tengerben, 25 ezer rohingja és bangladesi kényszerült hajókra Thaiföldön és Malajziában. A leginkább sokkoló adat, hogy 68 ezer felnőtt kísérelő nélkül érkező kiskorút állítottak meg az USA határán 2013 októbere és 2014 szeptembere között.

Tomasi érsek szerint nemcsak folytatni kell a mentési műveleteket, hanem meg kell sokszorozni az erőfeszítéseket és védelmezni kell mindenkinek az élethez való jogát, egyéni státuszától függetlenül. Ami az Európában és a világ többi részén való elhelyezésüket és elosztásukat illeti, az egyenlőség elvének kell érvényesülnie: természetesen figyelemmel kell lenni az adott ország biztonsági és szociális helyzetére, de nem szabad engedni az irracionális populista nyomásnak. Az illetékes hatóságoknak megfelelő jogi utakat kell biztosítaniuk a bevándorlás és a konkrét befogadás kezelésére, összehangolva a migránsok jogait és a befogadó társadalom jogos érdekeit.

Egy sokoldalú rendszer bevezetésére van szükség, amely a migránskérdést nem elszigetelten kezeli, hanem a politika, a gazdaság és a kereskedelem összefüggésébe ágyazva. A szentszéki ENSZ-megfigyelő például egy világosan megfogalmazott jogokról és köteleességekről szóló charta összeállítását javasolta, amely könnyen érthető mindazok számára, akik be akarnak illeszkedni az adott országba, és azok számára, akik menedékjogot nyújtanak a bevándorlóknak. Ezzel párhuzamosan a migránsok származási országaiban méltó és minőségi munkahelyeket kell biztosítani; igazságosabb és egyenlőbb pénzügyi és gazdasági rendszerrel kell javítani a piachoz, a

kereskedelemhez való jutást, aminek a politikai stabilitás is előfeltétele. Ne feledjük, hogy a migráció és az éghajlatváltozás a 21. század fő kihívása, és mint ilyen, globális megoldást kíván. Minél tovább várunk, annál nagyobb árat kell érte fizetnünk majd. A migránsok befogadása mindenki érdeke, nem csupán a bevándorlóknak tett engedmény– hangsúlyozta felszólalásában Silvano Tomasi érsek.

Mindenben Huntingának lett igaza, írta Szabó László Zoltán a Napi Gazdaságban jun.23-án. Úgy vélte, Samuel P. Huntington amerikai politikatudós 1996-ban megjelent, *A civilizációk összecsapása* című tanulmánykötetében jól írta le, hogy a legmarkánsabb ellentét a kereszténység és az iszlám között keletkezett már évtizedekkel ezelőtt. A cikk szerzője rámutatott arra, hogy a két civilizáció viszonya gyökeresen megváltozott az iszlám fundamentalizmus megjelenése óta. A Nyugat és elsősorban az Egyesült Államok a radikális muszlimok katonai célpontjává vált, „és ironikus módon nem azért, mert a keresztény vallás permanens fenyegetést jelentett volna az iszlamistáknak, hanem az előbbi gyakorlati megszűnése miatt. A dzsihadisták szemében a Nyugat hitetlensége, erkölcstelensége és az egész világot behálózó kulturális dekadenciája miatt vált sokkal ördögibbé, mint korábban a nyugati kereszténység. A szekularizáció túlon túl is jóra sikeredett, olyannyira, hogy az EU-alapító okiratában a keresztényég mint fundamentális érték nem is található meg.” Szabó László Zoltán kitér az Iszlám Állam térhódítására, kegyetlenségére. Állítja: a civilizált Nyugat lényegében nem tesz semmit az erőszak meggátolása érdekében, az EU tehetetlen, a szórványos légicsapások az IS feltételezett erői ellen nem vezettek eredményre. „De még a kiontott keresztények vére is csak a Vatikánban vált ki erősebb reakciót... Közben az Iszlám Állam az iskolákban bevezeteti az iszlám legerőszakosabb tanainak oktatását és a világhálón hadsereget toboroz a szent háborúra.

Önpusztító spirálban címmel Kacsoh Dániel a Magyar Hírlapban jun.22-én méltatta Ferenc pápa múlt héten megjelent *Áldott légy! (Laudato sí)* kezdetű enciklikáját. Kiemeli a Szentatya figyelmeztetését: „... minden rossz, ami rombolja a Földet, valójában abból fakad, hogy az ember letért a helyes útról. Önmagát szolgálja, nem a másik embert és az őt körülvevő közösséget. Önzők és individualisták lettünk, akiknek a félremagyarázott szabadság a legfontosabb érték.

Ebből fakad a fogyasztói társadalom kialakulása, s a túlhajtott ipari és kereskedelmi tevékenység, amely ezt a modern kényelmet kiszolgálja, miközben a perifériára szorítottakkal mit sem törődnek az erősek. Akik nagyobb gazdasági vagy politikai erőforrással és hatalommal rendelkeznek, úgy tűnik, főleg a problémák álcázására vagy a tünetek elrejtésére összpontosítanak.” Kacsoh Dániel szerint ebben a leírásban ráismerhetünk a világot oly sokszor kioktató Amerikai Egyesült Államokra, vagy éppen az emberi életet nem túl sokra tartó Kínára.

„A teremtett világ védelmére nem holmi liberális okfejtésből fakadóan buzdít a katolikus egyház feje, hanem abból, hogy mivel Isten teremtette, a Föld szép és jó. Akárcsak a rajta élő ember, akinek végre ki kellene lépnie az önpusztítás spiráljából.” A cikk szerzője a menekültekre is kitér. Kiemeli: Ferenc pápa nem akar zárt ajtókat az országok között, ezt többször is világossá tette. „Am mostani enciklikája mintha arra is utalna: ne csak akkor kezdjünk el aggódni a szerencsétlen sorsúakért, amikor látókörön belül kerülnek, vagy már az ajtón dörömbölnek. Talán inkább az otthonukban kellene számukra reményteljesebb jövőt biztosítani, s nem háborúkat és forradalmakat szabadítani rájuk.”

Ökológiai megtérés kellene címmel a Magyar Nemzet jun.24.-én foglalkozott Ferenc pápa Laudato si' című enciklikájával. Írt a Szentatya figyelmeztetéséről, hogy naponta tűnnek el növény- és állatfajok, amelyeket már a következő generáció sem fog látni. A lapban az enciklikáról nyilatkozva Nobilis Marió, a Sapientia Hittudományi Főiskola docense kiemelte: a világ feletti uralmunk relatív; kaptuk, de felelősséggel is tartozunk iránta.

A vatikáni szerződés... címmel *jun.27.-én* a Népszabadság és a Magyar Nemzet beszámolt arról, hogy aláírta a Vatikán az első szerződését a Palesztin Állammal, s egyben bátor döntéseket szorgalmazott az izraeli válság megoldását célzó „kétállami” megoldás érdekében. Az izraeli külügyminisztérium tegnap sajnálkozását fejezte ki, amiért a Vatikán a Palesztin Hatóság államként történt elismerése mellett döntött.

Joseph E. Kurtz érsek, az Egyesült Államok Katolikus Püspöki Konferenciájának elnöke **tragikus hibának nevezte a Legfelsőbb Bíróság döntését, mely engedélyezte az azonos neműek házasságkötését** – írja a M.K. jun.29.-én. „Függetlenül attól, amit a Legfelsőbb Bíróság csekély többséggel kijelentett a történelem ezen pillanatában, az emberi személy és a házasság természete változatlan és megváltoztathatatlan marad. Mélységesen erkölcstelen és méltánytalan a kormányzat részéről, hogy kijelenti, két azonos nemű ember házasságra léphet egymással, házaspárt alkothat. A házasság kizárólagos jelentése, mely férfi és nő közötti szövetséget takar, bele van írva a férfi, illetve női testbe. Az arra való utasítás, miszerint értelmezzék újra a házasság definícióját az egész országban, tragikus hiba, amely kárt okoz a közjónak, különösen a legsérülékenyebbeknek: a gyermekeknek. A törvénynek kötelessége támogatni minden gyermek alapvető jogát ahhoz, hogy házasságban élő édesanyjával és édesapjával nőjön fel egy biztonságos otthonban. Jézus Krisztus nagy szeretettel és egyértelműen azt tanította, hogy a házasság a kezdetektől férfi és nő életre szóló szövetsége. Mi, mint katolikus püspökök, Urunkat követjük, és a továbbiakban is ennek az igazságnak a szellemében fogunk tanítani és cselekedni. ...Végül arra hívok minden jóakarátú embert, csatlakozzon hozzánk a házasság értékének, igazságának és szépségének hirdetésében, ahogy azt helyesen értékelték évezredek keresztül...”

NŐI FELTALÁLÓK...

El sem hinnénk, mennyi fontos dolog, ipari berendezés, használati tárgy női feltalálótól származik. Nézzünk néhányat...

A mosogatógép - Josephine Cochrane

Josephinet rettentően idegesítette, hogy a háztartási alkalmazottai rendre törlik a finom kínai porcelán tányérait. Az általa feltalált mosogatógéphez nagy víznyomást használt, hogy a rácsra helyezett edényekről eltávolítsa az ételmaradékot. 1886-ban kapta meg a szabadalmat találmányára. Ebben a korban a legtöbb háznál még nem volt melegvíz rendszer, ezért Cochrane bevitte az ötletét a szállodákba és éttermekbe. Végül – miután egyre több nő ment el munkahelyekre dolgozni -, a mosogatógép beköltözött az életükbe. Közel egy időben egy magyar hölgy, dr. Simon Józsefné Csicsmanczay Emília is benyújtotta a szabadalmat.

A gépkocsik ablaktörlője - Mary Anderson

El sem tudjuk képzelni, hogy a korai 1900-as években, milyen volt, ha esett az eső vagy a hó? A járművezetőknek meg kellett állni minden háztömbnél, hogy letöröljék a szélvédőt! Mary Anderson megoldotta ezt a problémát. Bár az autók ritkák voltak abban az időben, Anderson látott egy hirdetményt erről a helyzetről, gondolkodott egy kicsit, és 1903-ban feltalálta az ablaktörlőt. Ez a zseniális találmány lehetővé tette azt, hogy az autó belsejében egy fogantyút elmozdítva a lapátok máris tisztára söpörjék a szélvédőt. Az emberek kezdetben ellenkeztek, mondván, hogy a furfangos Anderson-ablaktörlők megzavarják a járművezetőket, de 10 évvel azután, hogy szabadalmaztatta az eszközt, szinte minden autós használta a találmányát. És az is egy nő volt, aki 1917-ben szabadalmaztatta az automata ablaktörlőt! Ő volt Charlotte Bridgwood és az Ő "Storm /vihar/ szélvédő tisztító"-járól van szó!

A "Queen" papír táskák - Margaret Knight

1871-ben kapta meg a szabadalmat a négyzet alakú aljjal rendelkező papírzacskót gyártó gépeért. Egy fickó pert akasztott a nyakába, azt állította, hogy ellopta tőle az ötletet, és azt hozta fel a saját védelmében, hogy "egy nő soha nem tervez ilyen innovatív gépet". Margaret rajzokkal bizonyította, hogy a találmány valóban az övé, és meg is nyerte az ügyet. Knight feltalálói karrierjét 12 évesen kezdte, amikor is kifejlesztett egy "stop-motion" eszközt, amely azonnal megállította az ipari gépet, ha abban valami elakadt. Élete során több mint 26 szabadalmat nyert meg.

Lézeres szürke hályog eltávolító készülék- Patricia Bath M.D.

Egy afro-amerikai női orvos szabadalmaztatta 1988-ban a szürke hályog eltávolítására hívatott új módszert. Az orvosi lézeres eszköz neve az úgy nevezett szürke hályog Laserphacoprobe. Ezzel az eljárással sokkal

pontosabban tudják lemetszeni a hályogot a szemről. Dr. Bath volt az első fekete női sebész, akit kinevezett UCLA 1975-ben. /A UCLA (University of California, Los Angeles) a világ egyik legismertebb iskolája. / A lézer tudós és feltaláló 5 szabadalommal rendelkezik a lézeres szürkehályog műtéti eszközök témában, melyet az Egyesült Államokban, Kanadában, Japánban és Európában is használnak.

Snugli ® babahordozó - Ann Moore

Moore, a Béke Hadtestnél volt nővér az 1960-as években Nyugat-Afrikában. Láta, hogy az afrikai anyák magukon hordják babáikat. Szövet hevederekkel szorosan rögzítették a hátukon, ezért azt gondolta, hogy megpróbálja ugyanazt. De a kislányát nem tartotta biztonságosan a saját találmánya, mindig azt érezte, hogy kicsúszik. Hosszas kísérletezés után alkotta meg azt a hátzszakot, amely tökéletesen biztonságos és alkalmas volt a kicsi hordozására.

Eldobható pelenkák - Marion Donovan

A Saks Fifth Avenue-n debütált 1949-ben Donovan első sikeres találmánya, a "Boaters". Egy egy vízálló baba pelenka borítás volt, amely megakadályozta a pelenka kiütést. Ezt megelőzően a gyártók nem tudták kikísérletezni ezt a fontos réteget, ezért elővette találékony szellemét, és megalkotta Ő maga az eldobható pelenkát. A piacra dobása után, 1951-ben eladta a jogokat a Keko Corporationsnak. Összesen 20 szabadalmat szerzett élete során, és egy építészeti diplomát a Yale Egyetemen 1958-ban. A híres feltaláló asszony megérdemli a halhatatlan hálát az "új szülőktől" mindenhol a világban!

1961-ben, Victor Mills merített Donovan víziójából, és létrehozta Pampers ® néven, 1961-ben.

Otthoni, napenergiával működő rendszer - Dr. Maria Telkes:

A biofizikus, aki feltalálta az első hazai szolár rendszert, Magyarországon nőtt fel, és az Egyesült Államokba költözött 1925-ben. Telkes amerikai állampolgár lett, és csatlakozott a Westinghouse Electric kutatómérnökeként az energiaátalakítás területéhez. Kutatási területe, a hőenergia elektromos energiává változtatása lett.

Színes jelzőrakéták - Martha Coston

Amikor férje hirtelen elhunyt 1847-ben, Martha felfedezett annak naplójában egy koncepciót a színes fáklyákra vonatkozóan. Innentől fogva 10 évet dolgozott tudósokkal és katonatisztekkel, hogy kikísérletezzék a hosszútávon világító fáklyát vagy tűzijátékot. Egy családi kirándulás alkalmával Martha megtekintett egy tűzijátékot, ami megihlette Őt, rájött hogyan építheti be terveibe a pirotechnikai dizájnt. Eredményeként a ma is ismeretes vörös-fehér-zöld "Pirotechnikai Éjjeli Jelző-t kaptuk. Az amerikai haditengerészet megvásárolta Marthatól a jogokat a jelzőrendszerre. Az Ő rendszerét fogadta el, és használta innentől fogva Franciaország, Olaszország, Dánia, Hollandia.

V I C C O L D A L

Helmuth Kohl, Németország hatalmas termetű kancellárja semmilyen idegen nyelven nem beszélt, csak anyanyelvén. Ezért minden nemzetközi rendezvényen a szervezőknek komoly gondot jelentett, hogy kit ültessenek mellé. Ebből következően rendszeresen képtelen asztaltársaság gyűlt össze körülötte.

Egyszer egy gazdasági világkonferencián egy alacsony, fiatal, fekete férfit ültettek mellé, aki rangban kb. ott volt, mint ő. Valami afrikai országnak volt a miniszterelnöke.

Tartott a vacsora, Kohlt (aki nem tudott a szervezők ilyen irányú erőfeszítéseiről) már nagyon feszélyezte a hallgatás, úgyhogy odafordult a szomszédjához, és megkérdezte: "Hamham gut?"

Mire a kis fekete bólintott és azt mondta, hogy "Gut".

Kicsit később Kohl megint megkérdezte, amikor már az italokat is felszolgálták:

"Glutygluty gut?"

"Gut." – mondta megint az asztalszomszéd.

Nemsokára rá, a kis feketét felkérték, hogy tartsa meg az előadását a nemzetközi gazdaság új problémáiról, különös tekintettel Európa és Afrika viszonyára.

Erre a kis fekete férfi másfél órát beszélt a makrogazdasági mutatókról, akcentus nélküli hochdeutschban.

Megtapsolták, visszament az asztalhoz, és megkérdezte Kohlt: "**Blabla gut?**"

Egyszer volt egy fiatal férfi, aki a világ legnagyobb írója szeretett volna lenni. Amikor megkérdezték, mit ért ezen, azt válaszolta:

- olyan dolgokat akarok írni, amit az egész világ olvasni fog,
  - olyat, amire az emberek valódi érzelmekkel reagálnak,
  - olyat, amelytől sikítani, sírni, a fájdalomtól és dühtől ordítani fognak.
- Kívánsága teljesült, most a Microsoftnál dolgozik, hibaüzeneteket ír.

A fókafiú udvarol a fókálnynak, de az erősen kéreti magát.

- Ez nem igaz! - dühöng a fókafiú - Rajta vagyunk a kihalt állatok listáján, ez meg itt kéreti magát!

- Magáé ez az autó?
- Igen is meg nem is.
- Hogy-hogy?

- Tudja, ha vásárolni kell, akkor a feleségemé, ha diszkóba kell menni, akkor a lányomé, ha csajozni, akkor a fiamé, ha tankolni, akkor az enyém.

Az iskolában arról beszélgetnek, ki mit kapott karácsonyra.

- Pistike, te mit kaptál?
- Hátitáskát!
- Fiam! Háttal nem kezdünk mondatot!

- Pistike, mondj két névmást!
- Ki? Én?

- Miről lehet felismerni a számítógépes (internetes) kalózokat?
- Webhely van az arcukon.

- Mi lesz a mackó és a narancs keresztezéséből?
- Pandarin.

- Mi lesz a paripa és a grépfrút keresztezéséből?
- Lócitrom.

- Mi lesz a tehén és a macska keresztezéséből?
- Mú-mia

- Miért nem találják Palikát az erdőben?
- Mert Pál ma fa!

- Mi az, fémből van és utazik?
- Vas utas.

- Mi az aperitif ellentéte?
- Az utó-pia.

- Milyen a falusi energiatartal?
- Kutbul.

Nem mindegy:

hogy egyöntetű vagy ön egy tetű,
hogy vízibusz vagy buzi visz,
hogy mögöttem vagy nem öttem mög,
hogy helyet cserélni vagy csehet herélni,
hogy véres párbaj vagy páros vérbaj,
hogy köhögve röpülsz vagy röhögve köpülsz.

